

Վահան Տերյան

Դու հպարտ չես, իմ հայրենիք

Դու հպարտ չես, իմ հայրենիք,
Տրտում ես դու և իմաստուն.
Կիզում է քեզ մի հուր կնիք,
Մի հընայող ու հին խոստում :
Եվ միթե այդ վշտիդ համար
Չեմ սիրում քեզ այսպես քնքուշ
Եվ խոնարհվում քեզ պես համառ,
Օ, հայրենիք դառն ու անուշ:
Չըշլացա խնդուն փառքիդ
Անցյալ ու հին փայլով երբեք.
Միրեցի հեզ, անքեն հոգիդ
Եվ երգերդ մեղմ ու բեկբեկ,
Խեղճությունդ խավար ու լուռ,
Աղոթքներդ դառն ու ցավոտ,
Չանգակներիդ զարկը տխուր
Եվ խուղերիդ լույսերն աղուտ